

Exercicie všedního dne - 5. týden – Vzkříšení

pátek 11. 10.: Lk 24,1-11 - Proč hledáte živého mezi mrtvými?

Nepotřebuji, aby se i mně anděl zeptal: „Proč hledáš živého mezi mrtvými“? Věřím opravdu v Ježíše jako v živého, v toho, kdo tady a teď sedí vedle mě, kdo sedí na sedačce spolujezdce v autě mého života? Není náhodou (občas) pro mě jen váženou historickou osobností, která nám přinesla moudré učení nebo příkázání, tedy někým, komu vymezuji místo jen v minulosti?

sobota 12. 10.: Lk 24,13-33 – Emaužští učedníci

Ježíš je nechává před ním vylít bolavé srdce: „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo.“ A pak do těch bolestí vstupuje tím, že se jim ukáže jako živý. Co jsou bolesti mého srdce, o kterých bych před ním měl mluvit? Ježíš dělá, jako by chtěl jít dál, a nechává na učednících, jestli ho chtějí pozvat k sobě, nebo ne. A já – pozvu ho dál?

neděle 13. 10.: Jan 20,10-18 – Marie Magdalská

Marie Magdalská miluje Ježíše tak, že zůstává u hrobu, i když to nedává žádný smysl. Ježíše pozná až ve chvíli, kdy ji osloví jménem. Co pro mě znamená „zůstat u hrobu“ – neutíkat od toho, co na první pohled nedává žádný smysl, a přesto (kdo ví?) se v tom mohu setkat s Kristem? A nechávám se Ježíšem oslovit jménem, tedy vstupuji s ním do osobního vztahu přátelství?

pondělí 14. 10.: Jan 20,24-29 - Tomáš

Tomáš se setkává s Ježíšem, když se dotýká jeho ran. V jakých ranách – svých, druhých lidí, církve...) se mohu s Ježíšem setkat? A dělám to? Nebo před ranami plánovitě utíkám a vyhledám pro setkání s Ježíšem jen uklizené pokojíčky nebo romantická místa?

úterý 15. 10.: Mk 16,1-8 - Nikomu nic neřekly, neboť se bály

Od toho, komu se zvěstuje vzkříšený Ježíš, se očekává, že tuto zvěst ponese dál. Ženy se bály a nikomu nic neřekly. Nakonec si Pán našťestí umí najít i jinou cestu, ale stejně: nezadrhne se to někdy u mě?

středa 16. 10.: Kol 3,1-11 - Byli jste vzkříšeni s Kristem

Byli jste vzkříšeni s Kristem! Kristovo vzkříšení se netýká jen jediné historické události před dvěma tisíci lety, ale má se dít každodenně v našem životě. List Koloským navrhuje, jak by to třeba mohlo být na našem životě vidět.

čtvrtek 17. 10.: Řím 6,3-8 – Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žít

Kristovo vzkříšení jako jediná naděje. Bez Krista bychom zůstali vězet ve smrti, neměli bychom žádnou naději, žít v tomto světě by nemělo žádný smysl, hledat Boha by bylo marné. Naštěstí jsme spojeni s Kristem a můžeme se s ním „svězt“. Jeho naděje je i naší nadějí, jeho vztah s Otcem je i naším vztahem, jeho život, který dostal ve vzkříšení, je i naším životem.

17. 10. setkání v rámci exercicií všedního dne nebude, místo toho bude na faře vzpomínkový večer na P. Michaela Pometla OFM, po mši, která začíná v 16:30. Sejdeme se tedy až 24. 10.

Chcete-li, můžete v následujícím týdnu rozjímat texty Písma, které zazní při mši sv.:

pátek 18. 10.: Lk 10,1-9

Ježíš posílá sedmdesát učedníků tam, kam chce sám přijít. Kam by poslal mě? Kam chce přijít v mé rodině, na mém pracovišti, v mé hospodě? A nemůže to být tak, že mi říká: Jdi do toho, teď je to na tobě?

sobota 19. 10. : Lk 12,8-12

Nedělejte s starostí. A asi to platí i tehdy, když nás nepronásledují a nezavírají. Ano, já musím udělat všechno, co je na mě, protože Bůh mě nepovolává k ničemu menšímu, než abych spolu s ním tvořil svět, ale pak je na místě důvěra v něj. Spasitelem světa naštěstí nejsem já, ale Ježíš.

neděle 20. 10.: Ex 17,8-13

Bůh by to mohl udělat jakkoliv, nepotřebuje, aby Mojžíš držel ruce nad hlavou proto, aby dal Izraelitům zvítězit, ale stejně: když drží, vítězí, když nedrží, prohrávají. Zřejmě Bůh tak stojí o spolupráci s námi, že dává naší modlitbě moc. Kdo ví, která babička s růžencem nebo který trapista je za úspěchy mého života? A za koho bych se měl modlit já?

pondělí 21. 10.: Lk 12,13-21

K čemu v mém životě by Bůh pronesl podobně jako v Ježíšově podobenství: Blázne! Na čem to staviš svůj život? Opravdu k tomuhle putuješ a opravdu chceš v tomhle hledat svůj smysl?

úterý 22. 10.: Řím 5,12-21

Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost. Samozřejmě, že hřích je hrozný a samozřejmě, že hřích a Bůh se vzájemně vylučují. Přesto mi mohou moje hříchy (nebo spíš lítost, kterou vyvolají) svědčit o tom, jak moc Boha potřebuju.

středa 23. 10.: Lk 12,39-48

Jsme služebníci, jimž pán svěřil do rukou svůj statek a odcestoval. Pán mi svěřil můj život do ruku a řekl: Teď je na tobě, co s ním uděláš. Je na tobě, co rozvineš a co necháš být, je na tobě, co podpoříš a co ne, je na tobě, čemu dáš přednost a co upozadíš. Takovou v nás má důvěru. Jen nesmím nikdy zapomenout, že přijde a bude se mě na mé správcovství ptát.

čtvrtek 24. 10.: Lk 12,49-53

Oheň jsem přišel vrhnout na zem a jak s přejí, aby už vzplanul. Ježíš nepřišel mezi nás proto, aby se na nás usmál a řekl, že vlastně o nic nejde, hlavně, že máme slunce v duši. Jde o všechno, jde o smysl našeho života, jde o Boha, který miluje až k smrti, jde o Ježíše, za kterého mučedníci neváhali prolít svou krev. Zmocnit se Krista, ať to stojí, co to stojí, i kdyby všechno ostatní mělo jít stranou.